

Wie denkt er aan oma als we weer gaan strooien?

Op de gemeentepagina van mijn gemeente las ik de aankondiging van het routeschema gladheidsbestrijding. 'Als het glad is, maakt de gemeente eerst de verbindingswegen en de fietspaden tussen de kernen in de gemeente en de omliggende gemeenten zoveel mogelijk begaanbaar.' Vervolgens werden de bedoelde rijwegen genoemd, met de toevoeging dat aan deze lijst geen rechten konden worden verbonden.

Een mooi voorbeeld van een rationele benadering van de afdeling beheer, waarbij het wegbeheerprogramma bepaalt waar de prioriteit ligt. Wat ik me tijdens het lezen van dit bericht afvroeg, was of er ook gedacht is aan mijn ouders van 82, die in een plaatselijke aanleunwoning wonen. Elke dag lopen ze samen een rondje en doen ze onderweg hun boodschappen. Dit geeft hun een gevoel van zelfstandigheid. Tevens krijgen ze hiermee hun broodnodige beweging en, nog belangrijker, ontmoeten ze meestal bekenden met wie ze een praatje maken. Wanneer de koude periode aanbreekt, durven ze bij gladheid echter niet meer naar buiten. De trottoirs zijn te glad en vaak langdurig bedekt met sneeuw, terwijl de randen van de schoon geschoven wegen vol met bergen sneeuw liggen. Het is levensgevaarlijk voor hen om hieroverheen te lopen.

Dit moet en kan anders. Door deze rationele beheermaatregel faciliteren we weliswaar de automobilist om zonder tijdverlies veilig te kunnen rijden, maar we vergeten alle andere gebruikers van de openbare ruimte. De oplossing ligt in een meer integrale benadering en meer aandacht voor de functionele wensen van de verschillende gebruikers van de openbare ruimte. Vervolgens wordt een integrale afweging gemaakt om te bepalen welke beheermaatregel wanneer en op welke plek uitgevoerd moet worden. Deze manier van kijken wordt 'adaptief beheer' genoemd.

Een veel gehoord tegenargument om toch te kiezen voor rationele gladheidsbestrijding zoals hiervoor beschreven, is dat de economie hiermee gefaciliteerd wordt. Werkende mensen kunnen zo op tijd en veilig op hun

werk komen. Hierbij vergeten we echter wat het kost als een steeds grotere groep ouderen binnen moet blijven en vereenzaamt, of, indien ze toch het lef hebben om naar buiten te gaan, vallen en vervolgens maandenlang moeten revalideren.

Alle wegbeheerders die zich laten leiden door het wegbeheerprogramma, roep ik dan ook op om adaptief naar gladheidsbestrijding te kijken, zodat ook oma de komende tijd naar buiten durft te gaan.

Harry van Duijnhoven, Kragten

Be social

Scan of ga naar:

<http://www.stad-en-groen.nl/artikel.asp?id=41-5581>